SLOVENEC.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan **15 gld.**, za pol leta **8 gld.**, za četrt leta **4 gld.**, za en mesec **1 gld. 40 kr.**
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto **12 gld.**, za pol leta **6 gld.**, za četrt leta **3 gld.**, za en mesec **1 gld.** V Ljubljani na dom pošiljan veljá **1 gld. 20 kr.** več na leto. Posamezne številke veljajo **7 kr.**
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljà tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanji se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.
Izhaja vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, ob ½6. uri popoludne.

Štev. 14. V Ljubljani, v sredo 19. januvarija 1887. **Letnik XV.**

Deželni zbor kranjski.

(Dvanajsta seja, 18. januvarija.)

(Konec.)

Dr. Vošnjak poroča o prošnji okrajnega cestnega odbora Ribniškega, da bi se mu dovolila podpora za štiri cestarje, da bi se odpravila mitnica pod Klancem in bi se odvezal doneskov za Turjaško cesto, ter predlaga:

1. Okrajnemu cestnemu odboru Ribniškemu dovoli se za l. 1887 za mezde štirih cestarjev, ktere je vzeti v službo, podpora iz deželnega zaklada v znesku 600 gld., ter se s tem tudi reši prošnja tega cestnega odbora dné 5. decembra l. 1886. št. 65 pod št. 2, da bi se dovolila podpora v ta namen, da se pokrije v proračunu za l. 1887 izkazani primanjkljej v znesku 686 gld.

2. Prošnja okrajnega cestnega odbora, da bi se za l. 1887 odvezal doneska, kterega je po deželnozborskem sklepu dné 14. januvarja l. 1886 dolžan plačati za vzdrževanje Turjaške ceste in pa, da bi se potrebno ukrenilo, da se opusti mitnica v Podklanci, se ne usliši.

Poslanec Pakiž toplo podpira prošnjo in se čudi, da deželni odbor ni imel nobenega čutila za ta okraj, da je videl samo solnčnato, ne pa tudi senčnate strani. Za gledališče se precej dovoljujejo veliki zneski, za kmečke potrebe pa ne. Dalje omenja, koliko stroškov napravljajo ceste tamošnjim prebivalcem; prav bi toraj bilo, da se tudi ubogemu Lazarju kaj podelí in da se že skoraj osnujejo deželne ceste. Konečno predlaga, da naj se odpiše dolg za oskrbovanje Turjaške ceste za leto 1883 in 1884 in da naj se mitnica pod Klancem odpravi.

Poslanec Faber je podpiral te predloge s pristavkom, da naj se ta dolg odpiše tudi drugim cestnim odborom in da naj gledé mitnice pod Klancem deželni odbor v prihodnjem zasedanji predloží potreben načrt.

Baron Švegelj ugovarja, da dežela za gledališče nič ne daje, ampak da to gré iz lastnega gledališnega zaklada. Morda je pa imel pred očmi dramatično društvo; ta podpora bi bila res nepotrebna, in ko bo prišel čas, bo imel g. Pakiž priliko svoje tovariše opomniti, da naj se deželni denar nikar ne trosi.

Poslanec Murnik zavrača govornika, da dežela za gledališče plačuje. Gledališče je deželna lastnina (klici med manjšino: oho! ni res!). Dežela je plačevala, plačuje in bo; pri popravljanji je dežela plačevala, ki je tudi intabulirana na gledališče za 19.000 gld.

Poslanec Detela oporeka Pakižu, da ni res, da bi deželni odbor za ceste ne imel nobenega srca; nasprotna stranka mu je očitala, da se za ceste še preveč dovoljuje. Kdo ima toraj prav? Za l. 1883 in 1884 se cestni odbor še ni tirjal, toraj prosi za nekaj, kar se ni od njega zahtevalo. Mitnice na Rakeku in Bloški polici donašajo lepe dohodke, ki se ne morejo pogrešati. Za gledališče res dežela ne plačuje več, kakor 1000 gold., ne pa 8000 gld., kakor je govornik morda čital v nekem slovenskem listu.

Baron Švegelj se še enkrat oglasi, kako je nastalo sedanje gledališče, pa g. Murnik ga zopet zavrne, in konečno spregovorí poročevalec, ki svoje začudenje izreka, da se baron Švegelj zaganja v slovensko dramatiko, ktero je v svojih mladih letih povzdigoval. To bi bolje pristovalo g. Dežmanu (veselost).

Pri glasovanji se sprejme 1. predlog finančnega odseka, gledé mitnice se Pakiž pridruži Fabrovemu predlogu, gledé odpisa se pa strinja z mislijo poročevalčevo, da naj se izročí deželnemu odboru. Dalje se sprejme še drugi predlog finančnega odseka, nasvèt Fabrov zarad mitnice pod Klancem se pa s 15 glasovi proti 15 zavrže. Nasvèt Pakižev zarad odpisa dolgá gledé Turjaške ceste se izročí deželnemu odboru, potem pa se ob ¾3. uri seja sklene in prihodnja seja napové za jutri, 19 t. m.

(Trinajsta seja, 19. januvarija.)

Tajnik Pfeifer prebere zapisnik včerajšnje seje, ki se potrdi.

Poslanec Šuklje poroča o preložitvi in popravi ceste med Mokronogom in Laknicem, ter v imenu finančnega odseka predlaga:

„Slavni deželni zbor naj sklene:

Deželni odbor se pooblasti, da okrajnemu cestnemu odboru Mokronoškemu za leta 1887 zvršeno preložitev okrajne ceste med Mokronogom in Laknicami na cestnih kosovih V do VIII iz kredita za cestne stavbe naukaže v izplačevanje podporo 1500 gold. po napredku dotičnih stavbenih del.“

Ta predlog se potrdi brez ugovora.

Za njim poroča dr. Poklukar o vravnanji Šice in Dobrovke pri Račni, za kteri je inženir Hrasky izdelal potrebne načrte. Ker bi odlašanje tega dela prizadevalo le novo škodo, predlaga:

„Slavni deželni zbor naj sklene:

Za dela, ktera je spomladi leta 1887 v lastni režiji pod vodstvom deželnega inženirja za vodne stavbe J. Hrasky-ja zvršiti v ta namen, da se iztrebijo in razširijo požiralniki pri Šici in Dobrovki, dovoli se deželnemu odboru kredit do najvišjega zneska 1000 gold.“

Tudi ta predlog obvelja brez premembe.

Baron Švegelj poroča o prošnji cestnega odbora Radolskega za podporo v preložitev okrajne ceste na Bledu, ter predlaga v ta namen privoliti 1500 gold.

Dr. Poklukar zatem poroča o prošnji ribarskega društva za podporo, ter gledé na to, da društvo nikakoršnega poročila ni pridejalo, iz kterega bi se bilo razvidelo njegovo delovanje, v imenu finančnega odseka nasvetuje, da naj se ta prošnja izroči deželnemu odboru, ki naj se prepriča o vspešnem delovanju tega društva ter mu v tem slučaji podeli podporo 50 gold. Deželni zbor pritrdi temu nasvetu.

Poslanec Klun poroča o prošnji Mateja Hubada za podporo, da bi mogel obiskovati konservatorij na

LISTEK.

„Pro Slavia“ ali nekaj o beneških Slovencih.

(Dalje in konec.)

Kakor rečeno, so tamošnji Slovenci delavno in zmerno ljudstvo; s polento in „buricami“ (kuhanim kostanjem) v žepu ali v malem košu (cajnici) na roki, gredó na daljno pot, ne da bi na tisti le en „čentežim“ potrosili. Kot klôp se držijo podedovane zemlje tako, da, ako jih ne prisilijo domače potrebščine, je ne prodajo nikdar. Kdor bi jo pa kdaj nepremišljeno zapravil, se z njim norčujejo, rekoč: „Kdor vse sné, špara zobé!“ To je gotovo lepa lastnost varčnosti, kajti ponašajo se z njih lastnino bolj kot kralj, ki ima z žlahnimi kamni ozaljšano krono. Slišal sem tudi neke lepe pregovore med njimi, ki naj tù sledé:

1. Zlato ne govori, pa zamore vse. 2. Kjer je mêd, tam ne manjka muh. 3. Ni potreba se učiti čojati (hromo hoditi), kedar je človek bolan v nogah. 4. Kmet ne préde, vendar ne hodi brez srajce, kmetica préde, vendar-le ne hodi v dveh srajcàh. 5. Podučevati norca je toliko, kakor zdraviti mrliča. 6. Norec vrže v vodo kamen, kterega ne more deset modrih izvleči. 7. Neumen je tisti ptič, ki se sramuje svojega gnjezda. 8. Kdor hoče veliko znati, ne smé mnogo spavati (mora malo spati)! 9. Ribe ni treba učiti plavati. 10. Kdor hoče udariti psà, prime za palico. 11. Norcev ne sejejo, ker se sami rodijo. 12. Med divjimi ljudstvi se imenuje vran tudi jastreb. — H koncu tega spisa naj sledi en smešen prizor iz l. 1848 (iz vabila „Pro Slavia“). Ko so Hrvati graničarji (397 mož) zasedli hrib nad svetim Martinom v občini Gèrmek, se slovenska narodna straža oboroži ter obdá pod generalom (!) Franc Podrekom iz Špetra — se vé da od daleč — podnožje zasedenega hriba. Nekoliko jih je bilo oboroženih z starimi puškami, drugi z vilami, z (železnimi) ražni in nekdo je imel celó mrežo seboj; drugi so nasadili vilice na kolce; tekli so gor kot norci, ali ko so se imeli zgrabiti s Hrvati, so se kar poskrili v diru, nazaj tekoči domú; nekteri so se skrili celó v neki bobovi njivi! Enemu tako tekočemu na vso sapo se napiči zadnji konec suknje (bilo je to na veliki petek 1848) ob eno rahlo, in ta, misleč, da ga je že zgrabil graničar za frak, vpije: „Oh pusti me in usmili se me, o Hrvat!“ . . . To si je zmislil pravi laški „arlekin“ ali lažnjivi kljukec!

Na vse zadnje je oni „klic na pomoč“, osoljen še z neko persiflažo (zasramovanjem) sv. maše, kar pripoveduje D. Podreka tako-le v dvanajstih vrstah furlanskih rím: „Neki dušni pastir je imel navado (razvado) v vsem svojem govorjenju in kedar je začel govoriti, staviti vmés besede: „Živeli čuki!“ (Evvive i kukš!) In te svoje navade ni mogel (?) on odložiti, ne v svojih posvetnih, ne v cerkvenih govorih, (kdo bi to mogel verovati?) dokler se mu ni enkrat ena prav huda pripetila. Neki dan, ko je on hotel hitro končati sv. mašo, oj osoda! mesto reči: „Ite missa est“, zakliče: „Evvive i kukš!“ (Živeli čuki!) To je storilo, da so vsi pričujoči ostrmeli in ostali kot stebri tiho!“

H koncu še to opazko: Ko sem nedavno vprašal enega dobrega starega slovenskega duhovnika iz Benečije, ki zná dobro slovenščino, in kar je pri njih redko — celó nemščino — koliko let se utegne še slovenski jezik ohraniti med beneškimi Slovenci, mi je odgovoril, da zarad gorske lege slovenske Benečije, še kakih 200 do 300 let. Pa žalostno je tudi zdihnil: A zarad vpeljanih laških ljudskih šol morda še popred zgine! In ko si stisneva roki v slovó, kanila mu je solza iz oči! Jaz pa sem rekel: „Dal Bog, da bi se nikdar ne polaščili!

Dunaji. Dovoli se mu 100 gold., ki mu naj jih deželni odbor v primernih obrokih nakaže, kadar bode spričal, da je sprejet v konservatorij in ga res tudi obiskuje.

Poročilo finančnega odseka o vpeljavi naklad na žganje in pivo se odstavi, ker je ministerstvo izrazilo neke pomislike, ki jih mora finančni odsek še le rešiti gledé mesta Ljubljanskega. Načelno pa finančno ministerstvo nima nič proti nameravanemu zakonu.

Poslanec Dežman poroča o prošnji fotografa Lergetporerja na Bledu gledé podpore za izvršitev geoplastičnega zemljevida Gorenjskega. Dotično jako krasno delo, ki obsega gorenjske planine okoli Triglava, videti je v deželnem muzeji. Zdaj se hoče lotiti še druzega dela. V.ta namen se mu dovoli podpora 200 gld.

Poslanec Hren poroča o vladnem načrtu zakona o ribstvu, ki se je izročil samo v nemškem tekstu, ter v imenu upravnega odseka predlaga, da naj se ta načrt izročí deželnemu odboru z nalogom, da od c. kr. vlade poskrbí slovenski tekst in na ta način popolnjen vladni predlog v prihodnjem zasedanji predloží deželnemu zboru.

Zbornica pritrdi temu predlogu.

Točka 12. dnevnega reda, t. j. razdelitev pašnikov iz zaokroževanja gozdnih mej se odstavi z dnevnega reda, ker poročilo še ni bilo dovršeno.

Poslanec Klun poroča o prošnji Vipavskega županstva za dovoljenje naklade 2 gld. na hektoliter iztočenega piva, in predlaga, da naj se ta prošnja usliši in naklada dovoli, deželnemu odboru pa naroča, temu sklepu zadobiti Najvišje potrdilo.

Poslanec baron Švegelj ugovarja, da bi ne bilo prav, to reč danes rešiti, ko se je zakon, s kterim so se imele vravnavati naklade na pivo in žganje, odstavil z dnevnega reda. Toraj priporoča, da naj se ta reč za zdaj odloží. Pri glasovanji se ta predlog zavrže in sprejme se predlog poročevalčev, s kterim se Vipavskemu trgu dovoljuje naklada 2 gld. na pivo.

Poslanec Hren poroča o prošnji Osilniške občine za žandarmarijsko postajo. Deželni zbor pripoznava potrebo in izročí dotično prošnjo c. kr. vladi s toplim priporočilom.

Poslanec Faber je poročal o prošnji občin Grahovo, Martinjak in Žerovnica, da bi se pridružile Loškemu sodnijskemu okraju. Tudi ta prošnja se izročí c. kr. vladi s toplim priporočilom.

Prošnja nekterih lovskih najemnikov za zakonito vravnavanje odškodnine za škodo provzročeno po lovu in divjačini se izročí deželnemu odboru z naročilom, da naj v prihodnjem zasedanju zboru predloží kranjskim razmeram primeren načrt takega zakona.

Potem se gledé občinskih naklad sprejmeta naslednja sklepa:

„Občini Dolenja Podgora, okraja Črnomeljskega dovoli se za leto 1887 za občinske potrebščine pobiranje 35% in za napravo zaklade za zgradbo ljudske šole 35%, toraj vkup 70% priklade od vseh direktnih davkov z izvanredno doklado.“

„Občini Kostelj dovoli se za župnijsko občino Fara za leto 1887 v ta namen, da se deloma pokrijejo stroški zgradbe farovža pri Fari, pobiranje 100% priklade od vseh neposrednjih davkov z izvanredno doklado vseh v župnijsko občino Fara vfaranih.“

Dr. Samec poroča o prošnji Kostelske občine zarad okrajne ceste iz Kočevja do Broda. Izroča se deželnemu odboru, da jo reši v lastnem področji, in da mora izvedence, ako bi bilo treba progi še enkrat ogledati, vzeti iz tamošnjih prebivalcev. S tem je rešena tudi prošnja Kočevskega cestnega odbora.

Konečno se za deželno-odborskega namestnika iz kurije kmečkih občin izvoli dr. Bleiweis in seja ob ½1. uri popoludne sklene. Prihodnja seja bo v petek 21. t. m.

O socijalnem vprašanji.

(Dalje in konec.)

Če ima človek tukaj, in ne tam, svoj zadnji namen, če mu ni treba prizadevati si zakaj višjega, za kaj boljšega, kakor da vživa na zemlji, potem si bo ubogi trpin, ki ne veruje ne na večnost, ne na nebesa, tudi prizadeval, življenje vživati, ne da bi se oziral na kake višje, verske ali nravne zakone. Načelo mu bo v življenji: „Jejmo in pijmo, ker jutri moramo umreti.“ (Iz. 22, 13.) Mislimo si toraj velikega obrtnika, velikega kapitalista, kteri se ravná po tem načelu. Je li čuditi se, če se skuša okoristiti, če si prizadeva, še bolj obogateti, da tem ložje vživa vse sladnosti življenja: če misli le na nove vire bogastva, da more skušati nove sladnosti; če iz lakomnosti izsesava delavčevo moč ter jo vporablja v svoje počutne namene, ne da bi se oziral na delavčev blagor ali gorjé? — Kdo se pri tem ne spomni fabriških razmer v Belgiji, kakor so se svetu kazale za časa lanskega vstanka delavcev? — Mislimo si pa sedaj tudi delavca, ki nima vere, ampak ima svoj namen v vživanji svetá. Je-li čuditi se, če hlepi po bogastvu mogotcev, če od svojega gospodarja preveč tirja, če ne gleda veliko na moje in tvoje, da bi le več imel in le več in slastneje vžival? Tudi v tem obziru so Belgijski „štrajki“ podučni. Prostozidarski kapitalisti so želi, kar je rodila nevera, ktero so sejali v delavska srca.

Pri tem predmetu se moramo pa še dalje pomuditi. Če je zemeljska sreča skupni namen vsem ljudem, potem mora biti dovoljeno in omogočeno, da jo vsi — imoviti in neimoviti — tudi dosežejo. Zato se že oglašajo socijalisti. Jednakost hočemo v vsem in povsod, vsa imovina naj je skupna, odpravijo naj se razločki med stanovi, mi hočemo — komunizem. Do tega, hvala Bogu, sicer še ni prišlo; poskušalo pa se je že. Spomnite se le na Parižsko komuno za časa francosko-nemške vojne! — Da do tega nikdar ne pride, videant consules!

II. Kako zboljšati slabe čase?

Vse drugače bi se godilo človeški družbi, če bi v živi veri spoznavala, da je zadnji namen človeku: Bog in nebeška sreča in če bi se po tem spoznanji tudi ravnala, če bi pripoznavala postavo najvišjega in božjega postavodajalca, dano vsemu svetu, postavo gospoda našega Jezusa Kristusa ter živela po njegovem nauku: „Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice!“ Kraljestva božjega moramo pred vsem iskati, iskati pravičnost božjo, krščansko pravičnost, krščanske čednosti, ki so zapopadene v krščanski „pravičnosti“, in s to služiti si nebesa.

O kako prečudno lepo bi se prenovilo obličje zemlje, če bi se ljudje spominjali večnega svojega namena, ter iskali najprej božjega kraljestva; in da bi to dosegli, urili se stanovitno v krščanskih krepostih!

V tem, gospoda moja, je nedvomno splošno zdravilo za ozdravljenje človeške družbe potrebni pogoj za zboljšanje družbinskih razmer. Navesti hočem za izgled samo že omenjeno razmero med kapitalistom in delavcem. Če je veliki obrtnik prešinjen vere, na večni svoj namen, če išče najprej božjega kraljestva in njegove pravice, gotovo ne bo hlepel nezmerno brezobzirno po časnem dobičku, gotovo ne bo zlorabil delavca v sebične namene, marveč skrbel bo za njegovo časno in še bolj za večno srečo, obnašal se bo do njega pravično in krščansko ljubeznjivo, svojim podložnikom bo dobrote skazoval brez sebičnosti, prijazno in dobrotno ž njimi ravnal, z ozirom na veliko plačilo, ktero obljublja radodarna ljubezen božja za skazovanje del krščanske ljubezni. In nasprotno, če je delavec prešinjen tega duha, gotovo le zmerno hrepení po časnem blagu; ne želi, kar mu ne gré, ne zahteva preveč od gospodarja, mu ne skuša biti enak; zadovoljen je s svojim stanom, zatajuje se po krščansko in potrpežljivo živi v trdni veri na večno plačilo, kajti „išče najprvo kraljestva božjega in njegove pravice“.

Dokler niste obe vrsti človeške družbe — bogati in revni, imajoči in neimajoči, gospodarji in delavci — prešinjeni žive vere na višji namen in konec človekov, dokler ne iščeti pred vsem kraljestva božjega in njegove pravice, ni misliti, da bi se časi zboljšali, da bi se do dobra in stalno zboljšale slabe družbinske razmere.

Pred nekoliko leti sošel sem se bil z nekim neznanim mi trgovcem, ki je silno tožil čez slabe čase, dasi mu ni bilo videti, da strada. Skušal sem ga vzdramiti, potolažiti, kazal sem mu na nebesa. „Kaj nebesa“, se mi je zadrl, „tù hočem imeti nebesa!“ Takih „tukajcev“, žalibog, med rokodelci in delavci, vzlasti v velicih mestih, ne manjka.

Kaj je začeti s takimi ljudmi? Tù hočejo biti srečni, tù hočejo vživati, tù hočejo nebesa imeti; in socijalisti jim res že tù obetajo raj (cf. Fourier). Ali je mogoče take nevarne „tukajce“ zadovoljiti? Ali je sploh o svetnih rečeh najti pravo veselje in zadovoljnost srca? Ali se mar kdaj nasiti nikdar sito poželjenje mesá, če se mu še tolikanj streže?

Opozoril bi vas rad, častita gospôda, še na posvečevanje nedelj in praznikov, kako imenitno da je za zboljšanje družbinskih razmer, ker je v tako tesni zvezi z zapovedjo Gospodovo: „Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice“. — Praznovanje nedelje, opuščanje hlapčevskih del, nas po božji volji živo spominja na večni praznik v nebeškem kraljestvu, kjer „pravični počivajo od svojih del“; spominja nas na oni mir v presrečnem gledanji Boga, mir, o kterem pravi apostelj, da naj se podvizamo dospeti vanj. Posvečevanje nedelje s poslušanjem besede božje in z daritvijo sv. maše pa poživi v nas resnico, da nismo ustvarjeni za ta svet, ampak za Boga, krepčá krščansko mišljenje ter utrja voljo, iskati najprej božjega kraljestva in njegove pravice, kar je, kakor smo spoznali, neobhodno potrebno, da se zboljšajo družbinske razmere. K temu pride še blagoslov božji, kterega si zaslužimo s posvečevanjem praznikov. In na božjem blagoslovu je vse ležeče.

O koliko več blagoslova in koliko več vspeha bi imela človeška družba, če bi se bolj posvečevale nedelje in prazniki.[1])

Končam z zgodbo, povzeto iz življenja svetega Frančiška Ksaverijskega. Ta svetnik je bil, kakor sam pripoveduje, dospevši na Japonsko, s početka v veliki preglavici, kako bi se obnašal nasproti radovednim Japoncem. Od ranega jutra do poznega večera usiljevali so se mu neprenehoma z raznimi vprašanji brez vsacega pomena za misijonsko delo. Zato je prosil Boga, da bi ga rešil prazne zvedavosti Japoncev. In res mu Gospod čudežno pomaga. Svetnik posluša nekoliko časa molčé zgovorne in radovedne Japonce; potem pa jim dá znamenje, naj vtihnejo. Ko so vtihnili, jim dá na razna in mnogovrstna vprašanja le jeden odgovor; in glej, po čudežnem vplivu božjem je bil ta jedini odgovor umesten na vsa vprašanja, če tudi so si bili navskriž; in Japonci so se istega dné zadovoljni razšli.

Rekel sem s početka, da obsega socijalno vprašanje mnogo posamnih vprašanj. Tudi na ta razna vprašanja se more odgovoriti z jednim samim odgovorom, za vsa vprašanja umestnim, vsem zadovoljujočim. In kteri odgovor je ta? Imamo ga od večne resnice, od Jezusa Kristusa. Glasi se pa: „Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice; in vse drugo vam bo navrženo!“ —r.

Politični pregled.

V Ljubljani, 19. januvarija.

Notranje dežele.

Avstrijskim velikonemcem alias prusjakom je vsaka reč dobra in naj bo sama na sebi še tako nedolžna, samo če se dá z njo po Slovanih udrihati. Čuli smo že, kak vihar da je vstal na Primorji zarad ***českih bogoslovcev*** v Goriškem osrednjem semenišči. Komaj so štajarski velikonemci to slišali, so takoj z rokami ploskali temu početju ter samega veselja kvišku skakali, rekoč: „Lejti si no, to bi bilo že zopet nekaj za nas! Že zopet dokaz več, kako da nas v Avstriji zatirajo.“ Tudi v Graškem bogoslovnem semenišči se uči 34 Čehov bogoslovja. No, to bi se že še prenašalo, ko bi hujega ne bilo; ali to je križ, da bodo vsi ti v duhovne posvečeni ostali v deželi, kjer bodo sv. vero oznanovali. Nemški liberalci že sedaj v vsakem českem bogoslovcu poleg bodočega oznanovalca božjega nauka vidijo tudi strastnega agitatorja za Slovanstvo. Saj so že sedaj taki, da nemški bogoslovci menda nič več ne morejo shajati z njimi. Le poslušajte, kake hudobije da počenjajo. Če sta le dva skupaj, jo že po češki vrežeta med seboj, da ju pošten Nemec niti besedice ne umé. Naročeni so na „Čeha“ in „Politiko“ in oba lista kar od konca do kraja prebirajo, kakor bi se ju hoteli na pamet učiti. Iz vsega tega po prečudni logiki nemško-liberalne modrosti sledi, da nemški bogoslovci poleg českih ne morejo obstajati in drug za drugim iz semenišča uhajajo. Sedaj naj pa še kdo reče, da se v Avstriji Nemci ne zatirajo, ker že celó v bogoslovji nimajo mirú pred Slovani!

Tudi na Hrvaškem pripravljajo v eni sapi ***domobran*** (črno vojsko). Vlada je magistratu naročila, da naj takoj sostavi imenik vseh nekdanjih podčastnikov, kolikor jih je v področji Zagrebškega mesta. Tisti imenik mora potem magistrat najkasneje do 25. jan. t. l. predložiti brambovskemu kornemu

---

[1]) Naj samo registrujemo, da je „Slov. Narod“ svoj čas izrazil se, naj se odpravi „nedeljski mir“ kot škodljiv slovenskemu narodu. Morebiti se res po tem nauku tudi pri nas tako rad kali „nedeljski mir“ in počitek, nedeljsko praznovanje in še bolj njeno posvečevanje z raznimi hrupnimi veselicami, s plesi, s „kegljanjem na dobitke“, z izleti „narodnih društev“? Vredn.

zapovedništvu v Zagrebu. V tistem imeniku naj se navedó tudi vsi tisti bivši podčastniki, ki so že svojih dvanajst let doslužili in imajo odpustni list v rokah. Ob enem se je magistratu naročilo, vse tiste mladenče popisati, ki so rojeni leta 1868 — toraj sedaj po 19 let stari. Tisti bodo menda napravili prvi nabor črne vojske. Enako nalogo dobil je Ljubljanski magistrat. Vse te priprave nikakor niso take, da bi človeka s trdnim zaupanjem napolnjevale, da se nam celo leto mir ohrani. Če bo, bo prav in najboljše, a previdnost nikoli ne škoduje.

Na Ogerskem še vedno ne vedó, kdo bo konec leta 1887 *finančni minister,* kajti Szapary je z eno nogo že skoraj zunaj kabineta. Tiszo Szaparyjeva odpoved huje skrbi, kakor kterega koli druzega ministra, ker nima prav nobenega sposobnega namestnika zanj, v lastnem taboru. V nasprotnem taboru bi ga pač lahko dobil, toda saj veste, kako je v nasproten tabor po delavce hoditi. In vendar bi Tisza tudi to žrtev prinesel, če bi le gospod Szell v nasprotnem taboru hotel finančni stolec v Tiszovem kabinetu zasesti. Toda mož neče o vsem tem prav nič slišati in vedno le povdarja, kako važen in silno resnoben da je finančni položaj na Ogerskem. Drugače si iz sedanje revščine ne bodo pomagali, kakor če po eni strani štedijo, kar se dá, po drugi pa davke zdatno povišajo. Tisza bi to že dovolil, ali to je križ, da so ravno volitve za državni zbor pred durmi in mož se bojí za svojo kožo, za to pa ne pritrdi ne prvemu in ne drugemu. Dokler pa Tisza tega ne bo storil, toliko časa niti misliti ni, da bi Szell prevzel finančno ministerstvo.

Kakošen je ravnokar *naš zunanji položaj?* Tak ravno še ne, da bi bil n ajžalostniši, kočljiv pa je na vsak način. Za nekaj smemo pa vendar-le Bogu hvaležni biti in sicer za Bismarkovo odkritosrčnost v nemškem državnem zboru. Avstrija sedaj saj vé, pri čem da je z nemško zvezo! Bismark je Avstrijo na stran potisnil, ter se Rusije oklenil. Sicer pa odkritosrčno rečeno, Bismarkove besede niso nikogar druzega iznenadile, kakor le tiste v Prusijo zaljubljene Velikonemce, ki so od avstronemške zveze kdo vé kaj pričakovali. Zmerni politikarji so jo pa vedno iz pravega stališča ocenjevali nič slabeje in nič bolje, kakor je zaslužila in ti so prav imeli, kakor se je sedaj pokazalo. Avstrija pa tudi že sama dolgo časa vé, da se ji v slučaji vojske z Rusi (enako z Lahi) na Nemce ni prav nič zanašati, pač pa bo prav storila, če jim vkljub prijateljske zveze niti toliko ne zaupa, kar je za nohtom črnega. Avstrija se mora sama ná-se zanašati, naj potem pride kar hoče. Grof Kalnoky bo tudi na dalje, kakor do sedaj vse storil, da se ohrani mir; če bi se pa le potrebno kazalo, bo pa tudi vojnega ministra na pomoč poklical. Posebno bo to moral storiti, če bi prišle naše trgovinske in narodno-gospodarske koristi na iztoku vsled ruske politike v nevarnost. Sicer pa ni še gotovo, da bi nas Rusija k temu silila, kljubu temu mora pa Avstrija za vsak slučaj pripravljena biti, če se neče od Rusije iznenaditi dati, in če hoče še nadalje veljati za evropejsko velesilo.

Vnanje države.

Nemška gospodska zbornica pripravlja se na to, da bo dala cesarju Viljemu adreso udanosti in zvestobe zarad poslednjih dogodkov v zbornici poslancev, ki so neki cesarja hudo žalili. Če je res, kar se piše, da je cesar namreč rekel, kako da ga žali, da se mu je kaj takega v njegovi starosti zgodilo, kar mu je namreč večina v poslaniški zbornici napravila. Ko se mu je šlo takoj po razpuščenem državnem zboru predsedništvo gospodske zbornice poklanjat, je cesar rekel: „Kot Nemca in Prusa me je jako osupnilo, da je večina državnega zbora zavrgla predloge vlade, ki so bili silno pomenljivi za varnost nemške države. Nisem se nadjal, da me bo pri moji veliki starosti in pri osemdesetih letih vojaškega službovanja po tolikem številu lepih dni zadela taka žalost. Dovolitev pomnožene vojske samo za tri leta nikakor ne zadostuje potrebam današnjega časa, in prav za to se nadjam, da, kar so poslanci sedaj odbili, bodo kasneje privolili.“ Priprave za nove volitve so se že pričele. Načelniki konservativne stranke, pravne stranke in narodno-liberalci so sklenili kompromis za bodoče volitve, da se bodo medsobojno podpirali in bodo le take može za poslance volili, ki bodo za sedemletno dôbo glasovali. Vodstvo pri narodno-liberalcih prevzel je zopet Benningsen in je rekel, da če ga volijo, bo že prevzel mandat, in Miguel tudi. Prosto-liberalci so izdali poziv: „Volilna borba se je pričela, ker hoče vlada narodu zabraniti, da ne bi čez tri leta zopet poskušal vojaško breme nekoliko polajšati. Mi to smatramo za nezaupnico nemškemu narodu nasproti, češ, da ne voli takih mož v državni zbor, ki bi vredno skrbeli za varnost domovine. Če vlada nima tega zaupanja do naših poslancev, potem preneha ustavnost, kajti prične se absolutizem ali pa imamo le navidezno ustavnost.“ Konservativna stranka pa svoje volilce huje privija. Ona jim daje na izbero cesarja in opozicijo, ter cesarsko armado, t. j. armado, kjer je vrhovni zapovednik cesar, in pa armado, kjer določa državni zbor.“

Bolgarska deputacija prišla je v Rim, toda kakor dotični telegram sporoča, razbita, t. j. od vseh treh mož prišel je sam delegat Kalčev. Ko so ga vprašali, kje je ostala dva moža pustil, je rekel, da nič ne vé za nje. Prej ko ne, sta se na kaki postaji zamudila. Kakor se čuje, prosila bo deputacija v Rimu, da naj se vlada za njo v Petrograd obrne in posreduje, kar se ji menda ne bo odbilo. Kalčev je že obljubil, da, če Rusija opusti Mingrelčevo kandidaturo, bodo sedanji vladarji takoj odstopili in pa novo sobranje se bo izvolilo. Iz Rima misli se deputacija peljati v Carigrad, kjer so tudi že rekli, da jo bodo sprejeli. Ali pojde tjekaj kar naravnost po morji ali preko Budapešta po železnici, do sedaj še ni določeno.

Izvirni dopisi.

Z Krškega, 17. januvarja. Na ta način, kakor sem predvčeranjem pravil, je tlak ostal, kakoršen je bil. Jako lepa opeka se nahaja med zidovjem. Enake dandanašnji ni nikjer več videti. Pisana je na vse načine, velika pa do 60 cm. na dolgost, širokosti in debelosti je pa vsake vrste. Mislim, da niso nikjer tako lepe znali delati, kot tukaj, posebno strešna opeka je jako lepa. Med razrušenim zidovjem se nahajajo prav lepi kosi čedno obdelanega marmorja, vsake vrste jako lepa lončena in steklena posoda, drobnjava iz brona in železa, železni žeblji, kot sedanji, tako dobro ohranjeni, in so še zdaj za rabo dobri. Teh sem dal že mnogo v muzej, imam jih pa tudi domá še precej. Dalje najdejo se posebno lepi bronasti ključi vse drugačni kot sedanji. Tri take sem našel. Železnih ključev najde se veliko in tudi ti niso našim nič podobni. Rja jih je hudo zdelala.

Noviodunum je bilo rimsko mesto, ne keltsko, ne slovansko, kajti vse, kar se najde, kaže na Rimljane. Ves čas svojega, čez tri leta trajajočega, preiskovanja nisem zapazil, ne ondi, kjer je mesto stalo, ne zunaj mesta le najmanjšega sledú po Keltih. Dobro mi je znano keltsko lepotičje in lončene posode, orodje, ali tukaj se od Keltov ne nahaja prav najmanjšega sledú ne, jaz se le čudim, kako se mora poročati, da je bilo to keltsko mesto, kjer celó najmanjšega sledú od Keltov ni.

Noviodunum je bil dvakrat razrušen; prvikrat je bilo mesto bolj proti vzhodni strani, proti vasi Brege. Ondi se namreč nahajajo novci iz prvih časov rimskih cesarjev; prvo mesto tudi ni bilo tako veliko, kakor drugo, zidano pa tudi iz kamna, in iz same rimske opeke. Okoli mesta je bil trden in močan zid, še čez meter debel. Tisti zid je bil tako trden, da se še dandanes rajši kamen odbije, kakor pa zid. Videti je na vzhodni strani še povsod; drugod je že zasut. Temeljni zid je pri nekterih hišah čez meter globok in pod tem se vidijo ostanki prvega mesta. Vse to me je popolnoma prepričalo, da je bilo mesto dvakrat zidano. Ko so ga v drugič zidali, napravili so ga veliko večjega od prvega, in so ga bolj proti južni strani pomaknili, kjer se kaj pogosto najdejo denarji Konstantina in njegovih sinov. Iz teh novcev se tudi dá sklepati, da je moralo mesto ob tem času bogato biti, kajti novcev se prav veliko nahaja. Vse pa kaže, da tudi drugič zidano mesto ni včakalo četrtega stoletja, nikar še le osmega; vse najdbe namreč pričajo, da je bilo drugič končano okoli leta 390 po Kr. Če tudi se novcev še vedno veliko najde, so vendar oni cesarja Teodozija že jako redki. Cesarja Honorija novcev pa ni nič. Iz tega sklepam, da je bilo mesto gotovo ob času Teodozija razdejano.

Gospodarska in obrtnijska poslopja so bila tudi zidana; hiše za stanovanje so bile obdane z močnim zidom. Po mestu je bilo veliko močnih trdno zidanih vodotokov v Savo speljanih, trdno obokanih. Eden tak vodotok kmetje ravno zdaj razkopavajo, ker iščejo kamna za zidanje. Ta vodotok je meter visok, 70 cm. širok, trdno obokan in popolnoma votel, da greš pripognjen lahko po njem. Tlak po vodotoku je iz velikih opek, 60 cm. dolgih in 40 cm. širokih. Obokan je tako trdno, da se obok ni še nikjer vdrl, akoravno je že toliko stoletij v zemlji. Po več krajih nahajajo se čudno obokane votline pod zemljo, več kubičnih sežnjev velike; stebri so zidani iz opeke, kaka dva čevlja drug od druzega; na njih stoji trdno zidan obok, ki votlino pokriva. Po teh votlinah se najdejo opeke škatljam podobne, na štiri vogle po kakih 18 palcev dolge. Na sredi takih škatelj so okrogle luknje. Tudi te vrste opeka je nektera lepo pisana. Čemu so jim bile te obokane votline, ne vem. Pred več leti našli so kmetje kamna iskajoč take votline in takoj so nekteri pisali, da so bile to toplice! Čudne bi bile take toplice, samo 2 čevlja visoke! Na take votline sem naletel tudi, ko sem preiskaval na Malencah pri Krškovasi, kjer je stalo nekdaj nekaj rimskih hiš. Nad eno tako obokano votlino sem našel lep rudeč tlak, mozaik, svitel kot politiran; vse sem tako pustil, kakor sem našel in se še lahko vidi. Okoli mesta sem našel več rokodelskih selišč, dve kovačnici, eno strojarnico, štiri lončarije, eno opeknico. Četrt ure daleč na Velikovaških njivah našli so se štirji vodnjaki. Vodnjaki so napravljeni, kakor dandanašji. Okrog so opasani z lepim kamnom; globoki morajo tudi biti, ker nobenega niso ljudje še do tal skopali.

Iz Gorice, 16. januvarja.

Virtutes celebrare tuas, praeclaraque gesta
Quis valeat, vel quod par erit elogium?
Leo XIII. L. P.

S tem nočem hvaliti in poviševati prerano nam umrlega Fr. Erjavca, vsaj njegov vzoren značaj ni mogel strpeti niti najmanjše pravične hvale, ampak namenil sem se „Slovenčevim“ naročnikom dokazati, koliko povoda imamo britko, obžalovati nenadomestljivo njegovo zgubo. Ž njim je zgubilo človeštvo jekleno-značajnega moža; domovina zgubila je svojega zvestega sina (kakoršnjih dandanes ni preveč), kteremu je bil na srci le njen blagor, čast in slava (tudi teh nam ne preostaja); krog učenjakov in strokovnjakov zgubil je svojega plodovitega in odličnega sotrudnika; narodna društva nimajo več svojega delavnega člana in modrega ravnatelja; dijaštvo zgubilo je svojega temeljitega profesorja; družina pa vzornega očeta. Kdor more trpeti to veliko nesrečo brez solz in žalovanja, — ni vreden, da se prišteva razumnim ljudem, še manj pa Slovencem in narodnjakom.

Ti Kranjska z belo Ljubljano (rojstnim krajem ranjkega) žaluj po zgubljenem zvestem in odličnem sinu! Ti Hrvaška ne zabi svojega leposlovnega in znanstvenega pisatelja, kteri ti je posvetil najlepši del svojega življenja. Kaj je pa nam Goričanom modri Bog vzel, vé cela dežela. Posebno pa občutimo mi, ki smo bili kaj v dotiki ž njim ter smo tako spoznali v njem neomahljivo versko prepričanje, občudovanja vredno skromnost in prijaznost, njegovo očetovsko skrbljivost, bister razum in brezmejno in neutrudljivo delavnost — s kratka, njegov trden značaj. Ravno to opaziti je tudi v vseh njegovih spisih in delih. Vsak poznavatelj ranjkega Erjavca našel je v njem nekaj njemu posebnega in nenavadnega, tako, da je imela pri njem še najmanjša čednost podobo in znak najlepše čednosti. Kar bi bilo pri drugih bolj priprosto, kazalo se je v njem kot kaj nenavadnega in vzvišenega.

Deloval je celo življenje le za svoj narod nevtrudljivo noč in dan. Še smrt ga je potipala na ramo pri mizi, ko je nekaj spisoval za letošnjo „Slovensko Matico“. Gotovo mu niso prišle na um 12. t. m. besede Kristusove: „Še nocoj zahtevala se bode od tebe tvoja duša.“ Preselil se je toraj naravnost iz življenja zemeljskega v drugo življenje, življenje večno. Po vsi pravici pristoja mu zdaj kraj počitka in mirú, kajti ves čas njegovega življenja naklonil mu je Najviši mnogo britkih ur, kakor je pisano v Zah. XIII. 9.: „Žgal jih bodem, kakor se žgé srebró; skušal jih bodem, kakor skuša se zlató.“ Ostal je v tej skušnji trden ter hodil svojo pot dalje, svest si besed: „Kdor ostane stanoviten do konca, bode venčan.“

Res, da nam je umrl, a njegove čednosti in dela nam ne smejo umreti. Zatoraj povzdignimo svojega duha k nebu ter sprosimo si od zgoraj tolažbo in pomoč, da bomo mogli vspešno nadaljevati početje umrlega moža, kteri je žrtvoval ves svoj trud in delovanje le drugim, posebno svojemu narodu v korist in srečo. Gotovo ne odobruje ranjki našega žalovanja in tarnanja po njem, ampak hoče le, da delamo v njegovem smislu.

Domače novice.

(Za Erjavčev spomenik) jeli so se tudi v Ljubljani že denarji nabirati. Do sedaj je skupaj 115 goldinarjev. Doneski naj se pošiljajo ali g. Karolu Žagarju, deželnemu blagajniku, ali gosp. Ivanu Hribarju („Slavija“) ali pa g. dr. Vošnjaku, deželnemu odborniku tukaj.

(Pogreb) slovenskega pisatelja c. kr. profesorja Erjavca v Gorici je bil tako veličasten, kakor si ga je ranjki zaslužil. Tisti, ki so ga videli, trdijo, da Gorica takega še ni imela, odkar je bil umrl

dr. Lavrič. Odličnjaki prišli so skupaj iz vse Slovenije deloma kot deputacije raznih društev, deloma iz osobnega spoštovanja do ranjcega. Iz Ljubljane so šle sledeče deputacije: mestna, „Sokolova“, „Matice Slovenske“, „Narodnega Doma“, „Pisateljskega društva“ in „Slovanova“. Vencev je bilo 37, telegramov in sožaljnih pisem pa silno veliko.

(Pisateljskega podpornega društva) zabavni večer bode jutri, točno ob 8. uri v steklenem salonu čitalnice Ljubljanske na čast gg. deželnim poslancem, zato se pričakuje obilna vdeležba.

(Občni zbor) moških udov društva Marijine bratovščine v Ljubljani bode v nedeljo dné 30. januvarija 1887, dopoludne ob 10. uri v magistratni dvorani na rotovžu. Dnevni red mu je sledeči: 1. Nagovor in poročila predstojnika. — 2. Poročila tajnika in blagajnika. — 3. Poročilo pregledovalnega odseka. — 4. Volitev treh izstopivših odbornikov in pregledovalcev odseka. — 5. Posamezni nasveti in interpelacije.

(Dobili so ga) nezvestega slugo madjarskega žida Abrahama Diamanta, ki je Gariboldijevi gospej za 60.000 gold. vrednosti vkradel. Zasledili so ga že na Ljubljanskem kolodvoru, kjer ga je Gariboldijev kočijaž pri blagajni opazil in zavpil: „Primite ga!“ V tistem trenutku se je pa Diamant že zopet zgubil. Hitel je namreč proti Dunajski cesti, kjer je stražnika vprašal, kam cesta pelje, če morda ne v Trst? „Ne, reče mu stražnik, temveč na Dunaj.“ Nič ne dé, rekel je Abraham in jo je vrezal proti sv. Krištofu, kamor pa že ni več prišel, temveč jo je zavil po kladezni cesti in potem čez polje proti Zalogu in ondi dalje proti Zagorji, kjer si je kupil vozni listek za popoludanski poštni vlak, s kterim se je do Pragarskega peljal.

Zaslugo, da so ga prijeli, ima c. kr. orožnik na Zidanem mostu, ki je poštni vlak pregledavajoč Diamanta zarad sumljive zunanjosti, ktera se je popolnoma strinjala s popisom tatove osebe, pozival, da naj se izkaže, kdo da je. Abraham pokaže orožniku vizitnico glasečo se na ime nekega profesorja v Trstu. Na to ga je orožnik pustil, ker se je vlak že v tek pripravljal. Toda takoj mu je bilo žal, da ga je spustil ter brzojavlja v Celje orožnikom, da naj ga primejo. Pa tudi ondi jih je slepar s profesorjevo vizitnico prekanil, da so ga pustili in na Zidan most brzojavili, da v vlaku ni tatú. Orožnik na Zidanem mostu brzojavil je na to takoj na Pragersko, da naj tega in tega človeka v poštnem vlaku na njegovo odgovornost primejo, kar so Pragarski orožniki tudi storili. Abraham je hotel sicer zopet profesor biti, toda tù mu ni vizitnica nič več pomagala. Pri telesni preiskavi dobili so vse nakradeno premoženje pri njem. Imel ga je v Kovčegu. Vklenili so ga in danes zjutraj pripeljala sta ga dva orožnika v Ljubljano.

(Zimo) v pravem pomenu besede okusila je Ljubljana v nedeljo, ko je vlekel ves ljubi dan jako ojster veter od izhoda. Polje je čez in čez pokrito z belo odejo, planine bliščele so se od daleč v čistem svojem zimskem krilu, pota in ceste, trda kot rog in večinoma tudi jako vglajena, so kar vabila na sprehod v krasni zimski naravi. Jako otožen pa je pogled na lačne ptičke, ki pod milim nebom zmrzujejo za živežem stikajoč. Prijatelji božji, dajte jim, kar vam ostaja. Saj ni potreba posebej za nje kupovati. Vsak dan nabere se med jedjo na mizi kolikor toliko drobtin. Tiste skrbno skupaj pomedite, da ne bodo po tleh žalostno konca jemale, ter jih vrzite, če možno na kopno pod streho kam, ali pa tudi na desko na sneg, da jih bodo drobni pevci videli, ki jih bodo takoj izvestno hvaležno povžili. Tudi drobnim ptičkov gre trda po zimi za ljubi kruhek. Ne misli ljubi moj kmetič, ko boš te vrstice prebiral, da je to odveč. O ne! Ptiček si bo prav dobro zapomnil hišo, kjer si je pozimi dostikrat nasitil lačni želodček; da ne ostane nehvaležen, trebil ti bo poleti sadno drevje požrešnega mrčesa, da boš drugo zimo tudi ti imel svežih jabolk in suhih hrušek in češpelj na ostajanje. Veruj mi, da se noben kapital boljše ne obrestuje, kakor če kaka vas vzajemno sklene, pozimi drobnim ptičicam živež dajati, spomladi in poleti pa za to skrbeti, da se tem ljubim živalicam ne razdevajo gnjezda in poredni ter zanikerni paglavci ne pobirajo mladičev in naj bi bili tudi sami vrabci! Obilno sadja vsake vrste je navadna posledica takošnega narodnega gospodarstva.

(Tržaške novosti.) Cesar je podaril po uimah poškodovanima občinama Hum v Istri in Romans na Goriškem po 300 gold. — Carinski višji oficijal, Mavricij Stransky, potem kontrolor colnega višjega urada, Ivan Rozzo, in carinskega urada oskrbnik, Ljudevit Berze, so bili imenovani za višje carinske kontrolorje pri glavnem carinskem uradu v Trstu. — Merodajni krogi trdé, da bo jako težavno doseči porazum med vlado in avstrijsko-ogerskim Lloydom. V pogodbenem načrtu, kteri je vlada vročila Lloydovemu načelniku baronu Morpurgo, neki so taka zahtevanja, kterih družba ne bo mogla sprejeti, posebno kar se tiče vožnje hitrosti in tarifov, na ktere hoče trgovinsko ministerstvo preveč vplivati. Lloydovega načelnika ima vprihodnje imenovati cesar, njegov namestnik pa ima biti Madjar.

Telegrami.

Ljutomer, 19. januvarja. Okrajni glavar Trautvetter je danes umrl.

London, 19. jan. Liverpolskim volilcem rekel je Göschen, da se Angleška ravno tako trudi za ohranenje miru, kakor Nemčija, ter ne bo nikdar zarad ene dinastije Evropi sitnosti napravljala. Tudi se do sedaj še ni poganjala da bi prišel zopet Aleksander na prestol in tudi v bodoče ne bo nič naredila, kar bi jo vtegnilo od velesil odločiti. Pri vsem tem ji pa nikakor ni vse eno, kako da se reši bolgarsko vprašanje, če tudi ne bo ona rešitve začenjala.

Carigrad, 19. jan. Cankov je rekel Bolgarom v Carigradu stanujočim, da se nadja rešenja bolgarskega vprašanja s pomočjo visoke porte.

Atene, 19. jan. Vsled novih volitev vtegne vlada kakih 30 ali 40 glasov večine imeti.

Umrli so:

16. jan. Franc Drašler, hišni posestnik, 70 let, Rožne ulice št. 11, spridenje možganev.

17. jan. Janez Hafner, pismonoš, 48 let, Žabjak št. 6, jetika.

Tujci.

17. januvarija.

Pri *Maliču:* Liebmann, Blaschka, Köllner, Wilus, Račmann, Lileš, Bauer in Adler, trgovci, z Dunaja. — Andrej Meden, potovalec, iz Neustifta. — Dratsch, trgovec, iz Gradca. — Ida Murgl, posestnica, iz Velikih Lašč.

Pri *Slonu:* Bruck, potovalec, z Dunaja. — Kuriel in Waltthier, potovalca, iz Budapešta. — N. Schwan, trgovec, iz Gradca. — B. Lackenbacher, trgovec, iz Trsta.

Pri *Južnem kolodvoru:* B. Vole, ravnatelj, iz Berolina. — Alfred Ochlschlager, učitelj plesa, iz Berolina. — Frida, Francois in Fraciska Frederič, Marjeta Aussner, Otilija Jera in Ana Müller, plesalke, iz Berolina. — J. Zimmermann, plesalka, z Dunaja. — Frančiška Nowotny, Katarina Huber, Marija Safarik in Neža Walter, plesalke, iz Prage.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje zrakomera v mm	Stanje toplomera po Celziju	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
18.	7. u. zjut.	742·27	— 5·6	sl. svzh.	oblačno	
	2. u. pop.	743·06	— 1·2	sl. szap.	„	0·00
	9. u. zveč.	743·04	— 3·2	sl. szap.	„	

Celi dan oblačno. Srednja temperatura — 3·3° C., za 1·3° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

19. januvarija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81 gl.	45	kr.
Srebrena „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	82 „	20	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	112 „	35	„
Papirna renta, davka prosta	99 „	70	„
Akcije avstr.-ogerske banke	870 „	—	„
Kreditne akcije	290 „	30	„
London	126 „	55	„
Srebro	— „	—	„
Francoski napoleond.	9 „	98½	„
Ces. cekini	5 „	94	„
Nemške marke	62 „	—	„

Tržne cene

dné 19. januvarija t. l.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica, hktl.	6	99	Špeh povojen, kgr.	—	70
Rež, „	4	87	Surovo maslo, „	—	90
Ječmen, „	4	06	Jajce, jedno „	—	2
Oves, „	2	92	Mleko, liter	—	8
Ajda, „	3	90	Goveje meso, kgr.	—	64
Proso, „	4	87	Telečje „ „	—	54
Koruza, „	4	87	Svinjsko „ „	—	56
Krompir, „	2	85	Koštrunovo „ „	—	32
Leča, „	10	—	Pišanec	—	40
Grah, „	10	—	Golob	—	18
Fižol, „	11	—	Seno, 100 kgr.	2	85
Maslo, kgr.	1	—	Slama, „ „	2	85
Mast, „	—	68	Drva trda, 4 □ mtr.	6	50
Špeh svež, „	—	60	„ mehka, „ „	4	10

Za inštruktorja

ponuja se izvrsten pa reven četrtošolec. — Blagohotne ponudbe sprejema uredništvo „Slovenca“.

ŽELODČEVA ESENCA
lekarja Piccoli-ja
v Ljubljani.

ozdravila me je kakor po čudežu od najhujših želodčevih in telesnih bolečin, koje so me celih pet let neznano mučile in proti kterim mi najimenitnejši zdravniki Vicenze, Milana, Como in Genove niso zamogli prav nič pomagati.

Lusa Battista, Sagorz, na Galliškem.

Izdelovatelj pošilja jo v zabojčkih po 12 steklenic za 1 gld. 36 kr. po poštnem povzetji. Poštnino trpé p. t. naročniki.

V steklenicah po **10 kr.** samo v **Piccoli-jevi** lekarni „pri angelju“ na Dunajski cesti v Ljubljani. — V steklenicah po 15 kr. v Rizzoli-jevi lekarni v Novem mestu in v mnogih lekarnah na Štajarskem, Koroškem, v Primorji, Tirolih, Trstu, Istriji in Dalmaciji. (6)

Službo si želi dobro izurjen organist in cerkvenik,

samec, v najboljših letih, zmožen godbe, tudi na g sli, in rokodelstva. Isti je tako službo že več časa odpravljal. — Več pové vredništo. (2)

Prave garantirane voščene sveče
in
voščene zavitke
priporoča prečast. duhovščini in gospodom trgovcem po najnižji ceni (8)
Oroslav Dolenec,
svečar v Ljubljani.

Nova izdaja.

V podpisani bukvarni izšla je ravnokar **nova izdaja**

„Molitve,
katere naj se klečé opravljajo, po ukazu papeža Leona XIII., v vseh cerkvah svetá po vsaki tihi sv. maši.“

Obsega tudi najnovejšo invokacijo k sv. nadangelju Mihaelu. — Tiskane so molitve na prav lične podobice in veljá **100 komadov 2 gld.**

Katoliška bukvarna
(28) *v Ljubljani,*
stolni trg štev. 6.

Katoliška tiskarna
Valvazorjev trg štev. 5
priporoča:
VIZITNICE
v raznih oblikah
Kuverte z firmo, račune, cenike, vabila i. dr.
Mrtvaške liste
po nizki ceni.

Poštne zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V **Novomesto** vsak dan ob 6 zjutraj, sprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.

V **Lukovco** preko Domžal vsak dan ob 7 zjutraj.

V **Kočevje** preko Velikih Lašič vsak dan ob ½7 zjutraj.

V **Kamnik** vsak dan ob ½5 popoludne poleti, ob 3 pozimi.

V **Polhov Gradec** in na **Dobrovo** vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob ½5 popoludne poleti, ob 2 pozimi.

Na **Ig** ob ½5 popoludne poleti, ob 3 pozimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz **Novega mesta** vsak dan ob 2 popoludne.
Iz **Lukovce** vsak dan ob 5. uri 25 min. popoludne.
Iz **Kočevja** vsak dan ob 6. uri 20 min. popoludne.
Iz **Iga** vsak dan ob 8. uri 30 min. zjutraj.
Iz **Kamnika** vsak dan ob 9. uri 5 min. dopoludne.
Iz **Polh. Gradca** in **Dobrove** vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 9. uri 15 min. dopoludne.

Izdajatelj in odgovorni urednik Josip Jerič.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.